

Hồi 3

Làm ác nhân suýt chết dưới lớp bùn.

Nhập Cửu U ngộ khôn với Ma Quân.

Vương Thế Kỳ hoàn toàn không nhận ra là lão nhân kia đã xuống đến đáy vực và đang đứng ngay bên cạnh nó trên một mỏm đá khác gần đó. Và nếu có nhận ra nó cũng không hiểu là tại sao lão nhân kia lại cười vui như vậy?

Chỉ sau đó, khi lão nhân kia đã thôi cười và bắt đầu lầm bầm thì Vương Thế Kỳ mới từ từ nhận ra.

"Hóa ra đáy vực đã ở ngay đây. Ta đã uổng công chờ đợi những mười một năm dài. Ta đã thoát rồi. Ta đã có cơ hội trở lại nhân gian và vùng vẫy khắp sông hồ rồi.?"

Qua ngữ điệu này của lão nhân kia, Vương Thế Kỳ ngay khi đã bình tĩnh trở lại liền cất tiếng hỏi, "Lão trượng đã nhìn thấy lối thoát rồi phải không?"

Giọng nói của lão nhân kia liền lộ vẻ sừng sốt, "Ngươi không nhìn thấy u, tiểu tử?"

NÓ lắc đầu vì nó biết rằng tuy nó không nhìn thấy được gì giữa chốn tối tăm này nhưng lão nhân kia thì thế nào cũng phải nhìn thấy.

Đúng như nó nghĩ, lão nhân kia sau khi nhìn thấy cái lắc đầu của nó liền lên tiếng truy vấn, "Nếu ngươi không nhìn thấy thì tại sao ngươi lại vung dây làm hiệu cho lão phu leo xuống?"

NÓ bần thần trong lòng và gắng gượng giải thích, "Vì đây là đáy vực nên tiểu nhi... tiểu nhi không thể không cho lão trượng hay.?"

Lão nhân kia liền cười lên, "Ha ha ha... vì ngươi quá mừng khi tìm được đáy vực nên ngươi không kịp nghĩ ngợi đã làm hiệu cho lão phu chứ gì?"

"Lão trượng... lão trượng... ?"

NÓ đang ấp úng vì sợ lão nhân kia trừng trị thì lão nhân kia lại phát ra tiếp một tràng cười, "Ha ha ha... ?"

Lần này không hiểu vì nó đang mang một tâm trạng sợ hãi hay thực sự là vậy, mà nó nghe tràng cười của lão nhân kia đầy vẻ thâm trầm độc hiểm.

Chỉ khi lão nhân kia thôi cười và tiếp đó là lời nói lộ rõ ý đồ thì Vương Thế Kỳ mới hiểu được có sự.

"Tiểu tử, việc lão phu phải nhờ đến một đứa bé như ngươi mới thoát chết và việc lão phu đắc thủ được Vạn Niên Địa Tuyệt Quả, cả hai việc này lão phu không bao giờ muốn cho ai khác ngoài lão phu biết. Ngươi nên chấp nhận số phận đã dành cho ngươi thì hơn.?"

"Vụt ?"

Bên tai Vương Thế Kỳ liền nghe một tiếng rít. Liền với tiếng rít, toàn thân của nó liền bị nhấc bổng lên. Và kể nhấc nó lên không ai khác ngoài vị lão nhân đồng cảnh ngộ với nó.

NÓ lại nghe vị lão nhân kia đặc ý bảo, "Rất tiếc là ngươi không nhìn thấy được Vạn Niên Địa Tuyệt Quả mà song thân ngươi đã phí công dò tìm. NÓ đang ở ngay trước mặt ngươi, giữa vũng bùn và cách ngươi đúng hai trượng. Còn nữa, lối thoát khỏi Phong Nha huyết động này vẫn là ở phía trước ngoài phạm vi bốn trượng của vũng bùn. Ngươi nghe đây, nếu lão phu không nói những điều đó thì ngươi sẽ không biết gì cả, và trước sau gì ngươi cũng bị vùi thây giữa vũng bùn này. Vậy bây giờ nếu lão phu dìm ngươi xuống vũng bùn thì đó cũng là số mạng của ngươi. Ngươi chớ nên than oán lão phu. Vĩnh biệt, tiểu tử.?"

"Bõm.?"

"ào ục ục ?"

Kể từ lúc Vương Thế Kỳ biết được ý đồ của lão nhân kia, nó biết rằng trước sau gì nó cũng không tránh được cái chết. Và lại, như lão nhân đã nói, Vạn Niên Địa Tuyệt Quả vốn là vật chí báu mà bấy lâu nay giang hồ Trung Nguyên luôn thèm khát, nên dễ gì lão nhân kia chịu chia chác với nó, hoặc giả lưu mạng nó lại cho lộ chuyện. Ngay khi đó nó đã sẵn sàng trong tâm trạng chờ chết.

Nhưng nó quả là bất ngờ khi biết rằng lão nhân kia định giết nó bằng cách dìm nó vào vũng bùn. Một cái chết quả là tàn khốc. NÓ không cam chịu. Và nó vội vàng hóp đầy lồng ngực toàn là thanh khí, trước khi lão nhân kia ra tay.

Do đó, khi toàn thân của nó bị ngập thật sâu vào lớp bùn, nhờ còn đầy dưỡng khí nên nó chỉ bị một phen hoảng kinh mà không phải chết hẳn.

CỔ nín hơi dưới lớp bùn được một lúc nó bèn tìm cách trôi ngược lên. NÓ trôi đập hai chân vào vũng bùn nhào nhoét. NÓ thất kinh khi cảm nhận được rằng việc dùng chân để trôi toàn thân lên dù chỉ một ly cũng là điều hoàn toàn

vô vọng. NÓ bắt đầu lo sợ và vung loạn hai tay NÓ thoáng mừng vì trong tay nó vẫn còn cầm giữ đoạn dây rừng.

Lão nhân kia đã quên khuấy đi rằng khi nó bị chìm xuống vũng bùn thì một phần dây rừng cũng bị chìm theo. NÓ nhớ lại phần còn lại không dài của sợi dây đã bị lão nhân kia buông xuống đang nằm lổn nhồn giữa những mỏm đá nhọn. NÓ nhanh tay kéo sợi dây về phía nó với một tia hi vọng duy nhất là sợi dây kia rồi sẽ có lúc bị giữ lại bởi một trong nhiều mỏm đá.

Được một lúc, do nín hơi quá lâu, nó bắt đầu cảm thấy tức ngực và hoa đầu. CỐ chịu đựng và tiếp tục kéo đầu dây. Được một lúc, phần đầu dây liền nằm trong tay nó. NÓ ngao ngán vì tuyệt vọng. Sinh cơ duy nhất của nó thế là đã tiêu tán. Nhưng dẫu sao, với một đồng dây rừng hiện đang ở quanh nó vẫn giúp nó có một điểm tựa dù là mỏng manh có khi là vô dụng. Tuy nhiên, khi nó tỳ cả người vào đồng dây thì một lần nữa nó lại nắm vào một đoạn dây rừng ở trên cao.

NÓ thoáng mừng vì biết sợi dây rừng có đến hai đầu chứ không phải một. Phần đầu dây mà nó vừa kéo vào người lúc nãy chính là phần đầu dây còn lại khi nó leo xuống. Còn phần đầu dây kia là phần mà lão nhân nọ buông xuống và hiện vẫn buộc ở bên kia. Nghĩa là lúc mới rồi nó vì vội nên đã kéo làm phần đầu dây.

Với sự hy vọng mới, nó liền nhanh tay hơn để kéo phần dây rừng còn lại về phía nó. Ngực càng lúc càng tức khi sự chịu đựng càng lúc càng kéo dài lâu. Nhưng Vương Thế Kỳ vẫn cố vãn dụng mọi sức lực còn lại để tiếp tục thực hiện định ý duy nhất có thể cứu nguy cho nó lúc này.

Toàn thân của nó cơ hồ đang căng cứng ra vì nó đã vượt qua giới hạn của sức chịu đựng. Thần trí của nó dần mê muội đi tuy đôi tay của nó vẫn cố kéo, kéo theo bản năng.

Được một lúc nó lại khấp khởi mừng thầm khi sợi dây rừng trong tay nó chột căng dần ra. ĐỘ căng của sợi dây càng lúc càng tăng ngược lại với tia hy vọng của nó càng lúc càng giảm vì sợ rằng có khả năng sợi dây rừng sẽ tuột khỏi những mỏm đá. NÓ chỉ thấy lại tia hy vọng khi sợi dây không còn chạy về phía nó nữa. Trái lại, toàn thân của nó đang từ từ dịch chuyển theo sức kéo của hai cánh tay.

"Nhanh lên, nhanh thêm nữa." NÓ tự khích lệ nó khi nó cảm nhận rằng thời gian để nó được trôi lên bên trên vũng bùn sao dài đến thế.

Hai cánh tay rã rời vì tâm trí không còn điều động được nữa sự cử động của đôi tay. NÓ chỉ muốn ngừng nghỉ để chấp nhận cái chết. Và cái chết sẽ giúp nó trùng phùng với song thân ở chốn cửu tuyền.

"Báo thù, ta còn phải báo thù cho song thân. CỐ lên, cố lên một chút nữa nào, Vương Thế Kỳ. Người không được chết, nhất là khi người đã tìm được lối thoát thân ở đây Phong Nha huyết động này.?"

Nhờ vào tâm tư này, Vương Thế Kỳ đã làm cho đôi tay của nó hoạt động mạnh mẽ hơn đôi phần. Và rồi cũng đã đến lúc nó cạn kiệt sức lực NÓ định thôi, không vùng vẫy, không cố sức nữa mà làm gì.

Tuy nhiên, không sớm cũng không muộn, đúng vào lúc nó hoàn toàn tuyệt vọng thì một luồng gió mát mẽ chợt phả vào ngũ quan của nó.

Tuy chưa nhận thức được hiện thực nhưng Vương Thế Kỳ theo bản năng đã há mồm nở mũi để hít lấy hít để những luồng thanh khí quý báu.

Sức lực liền trở lại với nó cùng một lúc với tâm trí trở lại sáng suốt.

NÓ liền hiểu ra tất cả. Cuối cùng thì sợi dây cũng bị những mồm đá giữ lấy, và cuối cùng thì nó cũng đã thoát chết ngập dưới vũng bùn.

NÓ vẫn để thân mình ngập dưới vũng bùn và chờ nghe phản ứng tức giận của vị lão nhân tàn độc kia khi lão nhân đó phát hiện là nó vẫn còn sống.

Không nghe được bất kỳ một tiếng động nào khác ngoài tiếng gió thổi mát lạnh. NÓ khẽ tự mỉm cười khi nhớ rằng, nếu lão nhân kia vẫn còn ở đây, thì thế nào lão nhân kia cũng thấy rõ việc nó kéo sợi dây rừng cùng chìm xuống vũng bùn.

Sợi dây vẫn được kéo một cách tự nhiên nghĩa là lão nhân kia ngay khi chìm nó xuống vũng bùn xong đã nhanh chân bỏ đi rồi. Bằng không lão nhân kia đâu để gì để cho những mồm đá giữ lại một phần của đoạn dây, cho nó có một cứu cánh để tự cứu mình?

Yên tâm, nó phăng theo sợi dây và đu mình trèo lên một mồm đá, thoát khỏi hoàn toàn sự nguy hiểm của vũng bùn. Ngay khi đã được an toàn, nó liền trở lại với tâm trạng thất vọng.

Với bốn trương chiều rộng của vũng bùn nó không thể nào vượt được để đi đến được lối thoát thân mà lão nhân kia do mục lực tinh tường đã nhìn thấy và nói cho nó nghe.

NÓ chỉ hết thất vọng khi nó nghĩ rằng nó có thể bám theo vách đá để di chuyển vòng qua vũng bùn. NÓ liền thực hiện theo ý định này.

Không bao lâu sau đó, nó lại thất vọng.

Theo như địa hình mà nó vừa sờ soạng được bằng tay lẫn hai chân nó biết rằng dù nó vòng theo mé tả hay mé hữu cũng đều gặp trở ngại như nhau. Ở cả hai phía, đều có một địa hình giống nhau là mặt của vũng bùn không hiểu sao lại ăn sâu vào vách đá khiến bản thân nó vô phương tìm được chỗ đặt chân để tiếp tục đi vòng qua đến lối thoát hiểm.

VÔ vọng, hoàn toàn vô vọng, Vương Thế Kỳ buông phịch người xuống một nền đá có vẻ bằng phẳng nhất và to nhất ở quanh đây. NÓ từ từ ngã người ra và nằm xuống nền đá lạnh.

Nước mắt tuôn dài vì một kết cục bi thảm. NÓ lại chịu chết khi chỉ cách lối thoát thân không bao xa. Trong khi lão nhân kia vốn là kẻ đã chịu chết chắc lại nhờ nó mà được thoát nạn.

Trong lúc khóc thảm nó đã ngủ đi một giấc dài mà không hề hay biết. Và khi nó thức dậy với cái bụng rỗng không nó bắt đầu lo sợ nghĩ đến cảnh nó phải chết vì đói.

Nhớ lại cung cách duy trì cuộc sống của lão nhân tà ác nọ, nó liền nghiêng đầu nghiêng tai để dò tìm xem ở quanh đây liệu có một sinh vật vào khác ngoài nó không?

Nếu có, thì bất kỳ là sinh vật gì dù là góm ghiếc hay không, có lẽ vì đói và vì muốn kéo dài cuộc sống nó cũng không từ nan việc ăn sống nuốt tươi sinh vật đó.

Và rồi nó lại thất vọng.

Quanh nó, ngoài tiếng gió thổi thì không hề có bất kỳ một tiếng động nào khác.

Tuy nhiên, do lần này để tâm nghe ngóng nó không thể không động tâm khi phát hiện được có tất cả là hai hướng gió thổi. Một thì ở đâu đó trước mặt nó, có lẽ đó là tiếng gió thổi từ lối thoát thân thổi vào mà nó đang muốn đi dần đến nhưng không sao toại nguyện. Còn hướng gió thổi thứ hai lại xuất phát từ phía sau.

"Có gió thổi luôn qua ắt có chỗ thông thương với bên ngoài?"

Không lẽ ở dưới đáy Phong Nha huyết động lại có đến hai nẻo thoát thân?"

Nửa mừng nửa nghi ngại, Vương Thế Kỳ ngồi bật dậy và mò mẫm theo nền đá khá phẳng để chui sâu vào bên trong. CỎ rất nhiều chỗ ngoặc nào có gió thổi luôn qua và mang theo hơi mát thì nó cứ theo hướng đó mà chui vào.

Vừa chui vào nó vừa đưa tay ra phía trước để đề phòng đầu nó bị va vào những chỗ đá nhô ra bất chợt. Được một lúc khá lâu, phần trần động đột ngột cao hẳn lên. Vương Thế Kỳ dè dặt đứng dần lên.

NÓ thở phào nhẹ nhõm khi biết rằng từ đây trở đi nó có thể đứng ngay lưng chứ không phải bò xồm như lúc đầu nữa.

vẫn theo cung cách cũ nó vừa dò dẫm vừa tiếp tục di chuyển theo hướng có gió thổi.

Được thêm một lúc nữa nó cảm thấy choáng váng khi nhận định được rằng vẫn đang có gió thổi ngang qua người nó. Nhưng lần này hướng có gió lại từ bên trên thổi xuống chứ không phải ở phía trước hay ở hai bên tả hữu nữa. Và khi nó sờ soạng và tìm cách leo lên bên trên để đến được chỗ tận cùng có gió thổi vào, có thể là chỗ thoát thân mà nó đang tìm, nó cảm thấy hoàn toàn chán nản.

Quanh nó, ngoại trừ hướng mà nó vừa đi vào, đâu đâu cũng là những vách đá phẳng lì không thể nào đeo bám được.

Không, không phải chỗ nào cũng phẳng lì như nhau. CÓ một chỗ Vương Thế Kỳ phát hiện được có một lần nứt dài từ bên trên xuống.

Lần nứt thật là quái lạ. Vì lần nứt cứ thẳng như kẻ chỉ.

Không những thế, Vương Thế Kỳ còn phát hiện được một lần nứt thứ hai cũng thẳng từ bên trên xuống như lần nứt thứ nhất. Và khoảng cách giữa hai lần nứt lại đều tầm tắp như nhau. Nếu ở phía dưới chân vách đá, khoảng cách giữa hai lần nứt là ba thước mộc thì ở bên trên, ngang tầm tay của Vương Thế Kỳ cũng bằng đúng ba thước không hơn, không kém.

"Hai vết nứt này chỉ do nhân tạo chứ không thể tự nhiên mà có được Là nhân vật vào đã tạo ra chúng? Tạo ra để làm gì? Chỉ có một cách lý giải duy nhất đây là một thạch môn dẫn vào một thạch thất của những bậc cao nhân ẩn sĩ vẫn thường tạo cho họ chỗ để tu." "

Bản khoản trước phát kiến này, Vương Thế Kỳ lo sợ đến độ không dám đụng vào khối đá nữa. Nhưng sau một lúc tìm cách leo lên bên trên vẫn không được, Vương THẾ Kỳ đánh liều.

NÓ vừa vồ bồm bộp vào khối đá có khả năng là một thạch môn nọ vừa lớn tiếng kêu lên, "Là bậc cao nhân nào đang lưu ngụ ở đây, xin thứ cho tiểu nhi thất kính.?"

"Bộp, bộp.?"

Thoạt đầu thì nó vỗ nhẹ và kêu lớn vừa phải, nhưng khi không nhận được bất kỳ sự hồi âm nào nó bèn đánh bạo vỗ mạnh hơn và kêu lớn hơn gần như là gào to lên vậy.

"Có ai ở đây không? Mau cứu tiểu nhi với.?"

"Bộp, bộp.?"

Trong sự cố sức và có lần Vương Thế Kỳ vừa tỳ người vừa vỗ vào một bên của vuông cửa đá, khối đá vuông vức đột nhiên chuyển động.

"Kịch... kịch... ?"

Theo sức tỳ của nó và theo sự chuyển động của vuông cửa đá, toàn thân của nó liền bay vọt vào bên trong khi vuông cửa đá tự xoay quanh một trục ở ngay giữa, trước cả lúc Vương Thế Kỳ cảm nhận là có một luồng ánh sáng dịu nhẹ đang bao trùm lấy toàn thân của nó.

NÓ ngậy cả người khi phát hiện ra sự thể này. Đúng là một thạch thất với một thạch môn mà nó vừa lọt vào. Và đúng là có một khối ngọc khá to vốn được đính trên trần động và đang tỏa ra một luồng sáng dịu nhẹ rọi sáng khắp thạch thất rỗng không.

Không, không phải thạch thất này hoàn toàn rỗng không. Với một chu vi gần một trượng vuông, ở phía đối diện với Vương Thế Kỳ, trên nền thạch thất có hai dấu chân được in lõm xuống một cách dị hoặc và ở vách động cạnh hai dấu chân là hai chữ được ai đó khắc sâu vào còn dị hoặc hơn. "Đánh Lẽ.?"

NÓ tự hỏi thành tiếng, "Sao lại là đánh lẽ? Đánh lẽ với ai? Đánh lẽ để làm gì?" NÓ quét mắt nhìn khắp lượt để tìm hiểu rõ hơn. Làm như nó tin rằng nếu được quan sát cận kề hơn có lẽ nó sẽ biết được ít nhiều về những câu nghi vấn mà nó vừa nêu ra.

Trái ngược với mong muốn của nó, nó không hề biết được chút gì dù rằng trong thạch thất này ngoài hai dấu tích mà nó đã nhìn thấy Còn có một dấu tích nữa nó cũng mới phát hiện ra. ĐÓ là trên vuông cửa, mà nó đã bước vào, vốn có ai đó khắc lên bốn chữ xem ra cũng quái dị không kém hai dấu tích trước đó. "Cửu U Địa Khuyết.?"

"Cửu U địa khuyết ư? Không lẽ đây lại là danh xưng của vuông thạch thất này? Vậy thì, việc đánh lẽ kia không lẽ là do chủ nhân nơi này bảo ta phải thực hiện cho dù ta không hề biết chủ nhân là ai hay sao?"

Vương Thế Kỳ tự lập luận với chính bản thân nó và nó không thể không có cảm nghĩ rằng chủ nhân nơi này đúng là hạng người quái dị trên chỗ tưởng.

Vì phải chi chủ nhân nơi này hiện diện ở ngay bên trong vuông thạch thất này, nếu đã chết thì ít ra cũng phải có thi thể, thì vì kính trọng bậc tôn trưởng cao nhân, nếu cần, nó cũng sẵn sàng đánh lễ.

Đằng này chỉ là một vách đá không hơn không kém thế mà chủ nhân lại lưu tự bảo nó phải đánh lễ thì đánh lễ với ai đây?

Suy nghĩ mãi vẫn không đoán được chủ ý của chủ nhân, Vương Thế Kỳ bèn nhún vai và lại nói thành tiếng, "Được rồi, Muốn đánh lễ thì ta cứ đánh lễ vậy.?"

Bước đến và đặt hai chân vào hai vết lõm trên nền động, diện đối diện với vách đá nơi có ghi hai chữ "Đánh Lễ", Vương Thế Kỳ cất cao giọng bẩm, "Tiểu nhi là người họ Vương tên gọi Thế Kỳ đã vô tình đến quấy rầy chốn thanh tu của cao nhân tiên bối. Nay y lệnh tiểu nhi xin thành kính hành đại lễ với Cửu U địa khuyết chủ nhân.?"

Quý xuống, Vương Thế Kỳ dập đầu bái lạy đủ chín lần.

Lần dập đầu cuối cùng vừa được Vương Thế Kỳ thực hiện xong thì cũng ở vách đá ngay trước mặt nó, chéch về bên tả một chút, một bức trướng bằng lụa không hiểu ở đâu lại xuất hiện và buông rũ xuống tạo thành một tiếng động khiến nó phải giật mình.

"Phạch.?"

Bức trướng bằng lụa trắng và thắp thoáng ở giữa là những nét chữ đen tuyền. Cả hai liền dập vào mục quang của Vương Thế Kỳ khiến nó không thể không tiến đến gần hơn để nhìn cho rõ.

Hóa ra trên bức trướng có ghi.

"Người đến được tận đây và hành lễ âu cũng là có duyên phận với bọn Ma quân. Nhưng để chọn người làm chủ nhân đời kế tiếp của Cửu U địa khuyết thì người đã không hợp cách.

Tuy thế, người đừng vội nản lòng. Bọn Ma quân cũng trao cho người một phần sở học của bọn Ma quân gọi là tướng thưởng công khó của người.

Hãy cố ghi nhớ tất cả vào tâm trí, và sau đây đúng một canh giờ, khi bí môn khai mở người hãy cấp thời lui ra chớ nên chậm trễ. Bằng không người đừng mong toàn mạng.?"

Với phần sở học này người sẽ thừa sức tự bảo vệ lấy bản thân để Chờ cho đến lúc hậu nhân của bọn Ma quân xuất hiện và thu nhận người làm môn hạ.

Vạn thế ma quân.?"

Tuy đã đọc đi đọc lại những ba lượt nhưng Vương Thế Kỳ vẫn không hiểu rõ lắm lời lẽ do Vạn thế ma quân lưu tự trên bức trướng.

Hay nói cho đúng hơn là nó không tài nào suy đoán nổi là vị Vạn thế ma quân kia đã dựa vào đâu mà nghiêm nhiên lưu tự lại để bảo rằng nó không hợp cách nên không được chọn làm chủ nhân đời kiếp của Cửu U địa khuyết?

Không lẽ vị Vạn thế ma quân kia đang ẩn náu ở đâu đó trong thạch thất này và đã quan sát nó rất chi tỉ mỉ để cuối cùng vẫn lánh mặt và dùng bức trướng để thay cho những gì vị Vạn thế ma quân cần nói?

Mẫu thân của nó vốn là môn hạ của Huỳnh Liên giáo. Và theo nó biết thì mẫu thân nó cũng như bản thân Huỳnh Liên giáo từng bị người giang hồ xem là tà giáo. Do đó nó không hề có ác cảm với vị chủ nhân nơi này vốn có danh xưng không kém phần tà ma là Vạn thế ma quân. Tuy nhiên, nó cảm thấy bất phục khi vị Vạn thế ma quân kia cho nó là người không hợp cách trong việc chọn lựa làm chủ nhân Cửu U địa khuyết kế tiếp.

Vì bất phục lại vẫn còn là trẻ con nên nó vừa thè lưỡi dài ra vừa chạm mặt với bức trướng nọ. Nhờ đó, nó lại thấy hàng chữ cảnh báo trên bức trướng, "Sau đây một canh giờ cấp thời lui lại đừng mong toàn mạng.?"

Lo sợ trước lời lẽ này, Vương Thế Kỳ bất giác đảo mắt và nhìn xem ở xung quanh đã có chuyện biến gì hay chưa?

Vẫn chưa thấy gì và do hiếu kỳ nó liền xem đến phần sở học do Vạn thế ma quân tưởng thưởng cho nó có ghi ở phần dưới của bức trướng.

ĐÓ là bộ pháp Nhất ma chi vạn ma. Và khi nó đã nhập tâm được phần bộ pháp này thì nó lại thấy một vật tròn màu trắng được treo lủng lẳng ở phần cuối của bức trướng. Động tâm, nó đưa tay cầm lấy vật tròn nọ.

Đến lúc chạm tay vào vật tròn nọ nó mới biết vật đó không phải là treo lủng lẳng mà là được dính thẳng vào bức trướng. Do màu sắc của vật tròn và bức trướng hoàn toàn giống nhau nên nếu nó không nhìn kỹ thì sẽ không phát hiện được. NÓ giật mạnh tay vài cái và cuối cùng đã thu được vật đó vào tay.

Đang lúc nó xăm soi và quan sát vật nọ dưới ánh sáng dịu nhẹ của khối ngọc thì những tiếng động lạ tai chột lọt vào thính nhĩ của nó.

Hoảng hồn, nó đưa mắt nhìn quanh và nhận ra rằng chính cánh cửa đá mà nó vừa đi vào đang dần dần dịch chuyển.

"Khi bí môn khai mở hãy cấp thời lui ra, chớ nên chậm trễ," lời lẽ trên bức trướng liền hiển hiện lên rõ mồn một trong tâm trí nó.

Không dám trùng trình, Vương Thế Kỳ liền rảo bước đi ra khỏi thạch môn nọ.

"Cạch.?"

Vừa đúng lúc nó bước ra thì thạch môn liền đóng chặt lại.

Với tâm trạng ưu tư của một kẻ đang ở chỗ an toàn bị hất ra và lọt vào hiểm cảnh Vương Thế Kỳ bèn áp tai vào vuông cửa đá để lắng nghe những động tĩnh ở bên trong để đoán xem là những gì sắp xảy đến nếu vẫn lưu lại ở bên trong thạch thất.

"ám, âm, âm.?"

Ba loạt chấn động âm thanh liền lọt vào tai nó khiến nó phải hoảng kinh hồn vía cho bản thân nó nếu nó chỉ chậm chân chừng nửa bước.

Mọi tiếng động liền im hẳn. Trả lại cho Vương Thế Kỳ một không gian tĩnh mịch và một màn đêm đen vĩnh hằng. Và tràn ngập quanh nó lúc này vẫn chỉ là những luồng gió thổi từ bên trên thổi xuống như trước khi nó lọt vào thạch thất.

Còn hơn cả sự tĩnh mịch nữa. Vương Thế Kỳ đang cảm nhận một sự khó chịu khôn tả. ĐÓ là sự khó chịu của kẻ vốn đang ngập mình trong ánh sáng, dù là ánh sáng giả tạo của một viên ngọc, giờ lại rơi trở lại bóng đêm đen.

Chẳng thà nó đừng phát hiện ra thạch thất nọ, cứ lần mò bước đi trong đêm tối như trước đó, có lẽ nó không phải khó chịu như bây giờ.

Bực tức cho thân phận, nó đã bóp vỡ vật tròn nọ lúc nào cũng không hay. NÓ chỉ nhận ra khi có mùi hương ngạt ngào quyện theo gió và bay vào mũi nó. Kinh nghi, nó đưa tay lên sát mũi. Đúng là mùi thơm nọ xuất phát từ vật nọ mà ra. NÓ lần mò trong đêm đen để dò tìm xem vật đó là vật gì mà lại tỏa ra một mùi thơm dễ chịu đến vậy.

Qua cảm giác của mười đầu ngón tay nó nhận ra vật nọ sau khi bị vỡ vụn ra thành nhiều mảnh nhỏ li ti thì vẫn còn lại ở phần bên trong là một vật khác cứng hơn và cũng có hình dạng tròn tròn tuy nhỏ hơn nhiều so với nguyên mẫu của vật trắng.

Mùi thơm nọ tỏa ra nhiều hơn chính là từ phần nhân tròn này. Mùi thơm này càng xộc vào mũi nhiều bao nhiêu thì càng làm cho Vương THẾ Kỳ cảm nhận sự đói khát nhiều bấy nhiêu.

Sau một lúc ngậm ngại lẫn đắn đo, khi đã không tìm chế được nữa Vương Thế Kỳ bèn cho phần nhân tròn nọ vào miệng và nhai trệu trạo.

Vật nọ không những thơm mà còn có vẻ ngon ngọt nữa. Vương Thế Kỳ thích ý càng nhai kỹ hơn. Tuy nhiên, đến khi vật nọ đã hoàn toàn tan biến vào nước bọt và được nó nuốt qua khỏi cổ, nó bất giác kêu ầm lên, "ôi chao, sao lại thế này? Nóng quá, nóng đến chết mất.?"

Như một kẻ bị trúng tà, Vương Thế Kỳ vừa lăn lộn kêu đau, kêu nóng vừa dùng cả mười đầu ngón tay để tự cào lên cổ của nó ở phần ngoài.

Vẫn nóng và vẫn đau râm ran khắp người dù đã cào cấu đủ mọi chỗ, Vương Thế Kỳ hào hển gào lên, "Đúng là tà ma, đúng là quỷ quái mà. ôi chao, không lẽ Vương Thế Kỳ ta lại ăn phải loại quả kịch độc ư? ôi chao, đau quá, nóng quá. U... ư... ?"

Nóng đến cháy bỏng cả ngũ tạng và đau khắp lục phủ, cuối cùng Vương Thế Kỳ rơi vào giấc hôn mê trầm trầm...